

Els ordres de l'amor (I)

LLUÍS VILALTA URREA

PSICÒLEG, TERAPEUTA

FAMILIAR SISTÈMIC I COACH

L'amor és l'origen i font d'energia de la família. La unió d'una parella és un acte d'amor. L'amor uneix i nodreix, per tant cohesionada i dona vida. La família forma un CAMP FAMILIAR que és una mena d'atmosfera on viu la parella i que acollirà, si és el cas, als fills que puguin arribar. Aquest camp actua com un camp electromagnètic, polaritzant i condicionant els seus membres, a l'igual que l'agulla d'una brúixola s'orienta seguint el camp magnètic de la Terra.

Entre els membres d'un sistema familiar existeix una connexió invisible, inconscient en gran mesura, més enllà del que es veu a simple vista. Existeix una tendència natural, relacionada amb l'instint de supervivència, que ens fa extraordinàriament lleials al nostre camp familiar. Sovint, encara que no ho vulguem, aquesta lleialtat condiona la nostra vida. Quan més fort és el vincle entre els membres del clan –i tant fort pot ser el vincle que genera el seguiment incondicional com el rebuig–, més forta és la tendència a seguir els patrons familiars.

Quan una parella s'uneix, dos sistemes familiars es troben per

formar-ne un de nou. La vida i la força per a viure ens ve dels nostres ancestres, i aquesta vida la lliurem amb un acte d'amor als nostres fills. Quan arribi el moment, ells la traspassaran als seus descendents. Aquest fluir amorós dona ordre, impulsa la vida a seguir endavant.

És impossible renegar dels vincles familiars, per molt que ho volguéssim si fos el cas. Rebutjar el llegat familiar ens debilita i dificulta que puguem establir vincles saludables amb altres persones i, per tant, amb els nostres propis fills. **Per ser un bon pare o mare, primer cal saber ser fill.**

Les generacions sempre caminen amb més seguretat, força i equilibri per la vida des de l'acceptació i l'agraïment vers els pares, que no pas des

de la crítica, el rebuig o la vergonya. Lleialtat no vol dir seguir cegament el llegat familiar i els dictàmens dels pares. Lleialtat vol dir acceptar que ells van fer el que van saber (a l'igual que nosaltres mateixos com a pares) i, des de l'agraïment, triar amb consciència el propi camí. Una dita diu: **“SENSE ARRELS NO HI HA ALES”**.

El camp familiar, a l'igual que un camp electromagnètic, es regeix per unes lleis naturals que anomenem lleis sistèmiques. Els ordres de l'amor –tal com els va sintetitzar Bert Hellinger, el pare de les constel·lacions familiars– són fonamentalment tres: PERTINENÇA, PREVALENCIA I EQUILIBRI ENTRE EL DONAR I EL REBRE. En propers articles els anirem desgranant mica en mica...

Lluís Vilalta Urrea
Especialista en teràpia familiar sistèmica i educació emocional
www.espaisistemic.net